

RYTMUS ŽIVOTA

1. Rád hraju komunisty a estébáky

15.05.2023 Rytmus života - Jana Vavřinová

strana: 10

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; Moravskoslezském; národním; Ostravě

Slovenský režisér a herec Roman Polák (65) na sebe nedávno upozornil v seriálu České televize Volha, kde bravurně ztvárnil vedoucího vozového parku Karáska. Jak se Polákovi hrály opilecké scény a co si o době normalizace myslí?

- Co říkáte na téma seriálu Volha?

Téma normalizace je velmi potřebné. Mnoho lidí si bohužel idealizuje toto období okupace Československa ruskou armádou. Byl to čas pokrytectví, čas kompromisů s vlastním svědomím, čas udávání a čas vraždění nevinných lidí, kteří chtěli odejít ze světa obklíčeného ostnatým drátem.

- Co se vám vybaví pod pojmem normalizační socialistické Československo?

Život v totalitním režimu. Člověk nemohl říct to, co si opravdu myslel. Lhaní bylo součástí normálního života. Nepřeji to zažít nejen svým dětem, ale ani žádnému mladému člověku. Samozřejmě existuje stařecký vzpomínkový sentiment bývalých komunistů, milicionářů, udavačů. Rozdávají ho plnými hrstmi svým potomkům. Je to falešný a nebezpečný obraz o tom, v čem jsme skutečně žili.

- Bylo podle vás na době normalizace něco pozitivního?

Jediné pozitivní bylo, že jsem tehdy studoval na gymnáziu a na VŠMU divadelní režii a začal jsem pracovat v profesionálních divadlech. Žil jsem v divadelní bublině, kde byla relativní svoboda, pokud jsme se nepokoušeli dělat zakázaného autora. Inscenoval jsem hry o pesimismu, beznaději, krutosti, ale i o touze po smysluplném a lidském životě. Měl jsem pocit, že jsem v opozici vůči falešnému optimismu komunistické doby.

- Jak byste charakterizoval svoji postavu vedoucího Karáska v seriálu Volha?

Rád hraji postavy komunistů, estébáků a všech těch primitivních přísluhovačů režimu. Snažím se jim dát na jedné straně lidský rozměr a na druhé straně nenápadně zdůraznit jejich přirozenou omezenost. Snažím se je nehrát jako prvoplánově odečitatelné typy, ale jako lidi trpící ve svém úzkém intervalu pochybného vnímání světa. Karások je prototyp takového člověka. Je to tragikomická kreatura.

- Karások byl často opilý. Jak se vám hrála opilost? Měl jste na to nějakou metodu?

Opilost se mi hraje naprosto přirozeně. Mám dostatek zkušeností. Samozřejmě když jsem hrál opilého Karáska, byl jsem střízlivý.

- Jaký je váš vztah k alkoholu?

Ambivalentní. Je to přítel, je to i nepřítel, je to ten, koho se snažím jistý čas ignorovat. Ale je to také démon, který dokáže člověka rozložit a zničit.

- Velice zdařile jste dokázal zahrát »velkou« informaci na malém prostoru. Nezkoušel jste i reklamu?

Ne.

- Moc často se jako herec v seriálech a filmech neobjevujete. Jste vybíravý, nebo zkrátka jen dáváte přednost režii?

Herectví přišlo do mého života nenápadně, neohlášeně, jen jako jistý paradox mého života. Čtyřicet let pracuji s herci jako režisér. Někdy jim předehrávám, abych zkrátal proces od režijních impulzů ke konečnému tvaru herecké postavy. Herci se mému herectví s chutí smějí. Pamětníci tvrdí, že se mi nejlépe podařilo předehrávat Shakespearovu Julii před třiceti lety ve Slovenském národním divadle. Něha a láska se ze mě valily jako vodopád! Tak nějak jsem se stal příležitostným hercem. Poměrně dost hodně režijuji, tuto sezonu to bude pět režii. Pokud mám čas, rád přijmu nějaké malé postavy. Je to příjemná změna.

- Čím to, že skoro nehrajete ve slovenských seriálech, ale spíše v českých? Rédl, Případy 1. oddělení, Volha...

Hraji ve slovensko-maďarském filmu Moc režiséra Mátyáše Priklera, teď budu mít jednodenní epizodku ve filmu Válka policistů režiséra Biermana a hrál jsem i v dalších filmech epizodní postavičky. Teď mě oslovila jedna slovenská soukromá televize, zřejmě na základě českých projektů, abych hrál postavu psychopata v seriálu. Ještě uvidím, jestli se dohodneme. Ano, Česká televize mě objevila a zviditelnila. Na počátku byl Honza Hřebejk a jeho Rédl.

- Obdržel jste někdy předvolání od Státní bezpečnosti? Byla vám, stejně jako Standovi Pekárkovi, nabídnuta spolupráce?

Přímá spolupráce mi nebyla nabídnuta. Ale v roce 1988 mě navštívil doma v bytě estébák. Pozval jsem ho do obývacího pokoje, a když jsem zavřel dveře, agresivně na mě vykřikl: "Co jsi to udělal v Banské Bystrici?! Ty jsi autem zabil člověka!" Poprosil jsem ho, aby mi netykal, a upozornil jsem ho, že auto nevlastním a při svých příjmech ho nebudu vlastnit příštích deset let. A v Banské Bystrici jsem byl naposledy před dvěma lety. Ten pán se v okamžiku proměnil v milého, laskavého človíčka, který se mě začal ptát, jak se mi pracuje v oblasti divadla. V té době přišla na ministerstvo kultury SR nabídka od americké organizace ITI – International Theatre Institute, že zaplatí dvoutýdenní studijní pobyt v amerických divadlech mladému divadelníkovi z Československa. Podmínkou americké strany bylo, aby ten člověk nebyl komunistou, aby nepracoval v hlavním městě a aby to byl perspektivní divadelník. Ministerstvo doporučilo mě, a tak jsem začal komunikovat s americkou ambasádou v Praze. Estébáci to samozřejmě zachytili a nasadili na mě svého člověka. Ještě se párkrát objevil v mém bytě, ale nebyl jsem tehdy doma. Terorizoval moji manželku, že chce emigrovat. Po sametové revoluci ještě jednou přišel a donesl manželce růži s tím, ať mu odpustí, vždyť to byla jen jeho práce.

- Donášel na vás někdo? Zklamal někdo vaši důvěru, když jste se třeba až po revoluci dozvěděl, že byl na druhé straně barikády?

Nezkoumal jsem Cibulkovy seznamy. Dozvěděl jsem se samozřejmě o tom, že mnozí lidé, kteří mi byli blízcí, spolupracovali s StB. Za každým z těch lidí byla individuální osobní lidská tragédie. V totalitním režimu je to přirozené, najít slabost v člověku a zneužít ho.

- Jak se vám dařilo kličkovat mezi cenzurou a tvůrčí svobodou? Musel jste za minulého režimu dělat hodně kompromisů?

Před každou premiérou přišel z městského výboru komunistické strany pověřený »odborník«, aby zjistil, zda není inscenace politicky závadná. c Byly to zvláštní n diskuse... Sem tam se mu něco ntntAsl nelíbilo, tak jsme to trochu změnili. Ale to podstatné se jim nepodařilo změnit. Kritický duch inscenací. k To, co bylo skryto v metaforách a narážkách rá a čemuž diváci velmi dobře rozuměli.

- V Portrétu Romana Poláka, který před šesti lety odvysílala p Televízia TA3, jste přiznal, že jste býval jako režisér nelítostný a agresivní a že se herečky na vašich zkouškách často rozplakaly. Proč jste se tak choval j a už jste klidnější?

Jako dorostenec jsem běhal 400 metrů překážek. Byl jsem třetí na Slovensku a šestý v Československu. Můj trenér mi dával jednou začas k. o. trénink. Dvě stě metrů sprintu, dvě stě metrů vyklusání a znovu sprint a vyklusání... Trénink trval až do mého úplného vysílení. Po takovém tréninku jsem skončil na hranici vědomí a nevědomí. Dopotácel jsem se do sprchy, smyl ze sebe pot a kráčel jsem z tréninku ve stavu nirvány. Nekráčel jsem, měl jsem pocit, že levituji. V počátečních letech režie jsem se snažil herce dostat do podobného stavu. Opakoval jsem výstup desetkrát, dvacetkrát, třicetkrát. Aby herci ve stavu totální únavy hráli pouze ty podstatné významy textů. Někteří to samozřejmě nevydrželi. Naštěstí tyto experimenty netrvaly dlouho. A postupně jsem se dopracoval k poznání, že nejlepší metoda tvorby je, pokud jsou herci pro režiséra partneři a všichni společně vytvářejí inscenaci, která je jejich společnou výpovědí. Ano, myslím, že jsem se už uklidnil.

- Byl jste ředitelem Slovenského národního divadla. Jak k tomu došlo? A proč poprvé jen dva roky?

Ředitelem činohry SND jsem byl dva roky a pak dalších pět. Dohromady sedm. Ty první dva roky nebyly šťastné. Odešel jsem dobrovolně z divadla, protože jsem nebyl schopen akceptovat koncepci generální ředitelky. Těch dalších pět let považuji za období, které bylo smysluplné. Věřím, že jsem dal SND impulz, který z něho v těch letech vytvořil relevantní kulturní instituci. Odešel jsem z funkce, když jsem naplnil svůj program, dobrovolně.

- Byl jste přísný šéf?

Asi ano.

- Chodili za vámi herečtí kolegové kamarádi, abyste jim dal velkou roli? Vyhodil jste během svého ředitelování nějaké herce?

Žádní kamarádi ke mně nechodili, protože věděli, že by to bylo zbytečné. Ano, pár herců jsem propustil.

- Jedna z vašich dcer, Rebeka, se věnuje herectví. Jak jste přijal její rozhodnutí stát se herečkou? Nerozmlouval jste jí to?

Nebyl jsem nadšený, ale bylo to její rozhodnutí. Život herce vypadá atraktivně jen zvenku. Je to tvrdá a nelítostná profese. Herec pracuje s vlastní psychikou. A to je náročná práce.

- Na Letních shakespearovských slavnostech jste ji režíroval ve hře Kupec benátský. Jaké to je, pracovat se svou dcerou? Byl jste na ni přísný?

Se svou dcerou pracuji stejně jako s jinými herci. Nemůžu si vzpomenout na to, že by tam byl někdy jiný rozměr.

- Jste otcem čtyř dcer, z toho dvou ještě školou povinných. Jaký jste otec? Dokážete si i v mládí byl Roman Polák talentovaným atletem, zkušenosti z tréninku dokonce zkoušel přenést i do režirování. na ně i přes plný diář udělat čas?

Jsem otec pěti dcer. Nejstarší je třiačtyřicet let a nejmladší má tři roky. Všechny své dcery miluji. Ale určitě jsem jim nedal to, co by si zasloužily. Více času, který bych trávil s nimi. Ale čas se nedá vrátit.

- Jste ženatý, a pokud ano, co dělá vaše partnerka?

Ano, jsem ženatý. Mám manželku, která je o více než třicet let mladší. Vystudovala na univerzitě estetiku a pracuje v marketingu SND.

- Jak se těšíte na roli dědečka?

Už jím jsem. Dcera Rebeka má čtyřletého syna a roční dceru. Je to příjemný pocit, když si hraje na písku moje dcera Olivia spolu s o rok starším synovcem Maxem a s o dva roky mladší neteří Lotou.

- Všimla jsem si, že jste si založil Instagram. Jste člověk, který se snaží jít s dobou? Jsou vám moderní technologie a sociální sítě blízké?

Chtěl jsem si vyzkoušet to pokušení... Ale беру to s nadhledem. Nefotím se u každého rohu ani neobtěžuji svými fotkami ty, které jsem si odklikl jako své přátele. Mám raději skutečný kontakt s lidmi.

- Rýsuje se u vás další spolupráce s Českou televizí nebo máte před sebou konkrétní plány na režii či hraní v České republice?

Právě teď režíruru v **Moravskoslezském národním divadle** v **Ostravě** Shakespearovu hru Marná lásky snaha. Nabídky na hraní v České televizi momentálně nemám. A

Hvězda seriálu Volha má pět dcer a o víc než třicet let mladší manželku

"ŽIVOT HERCE VYPADÁ ATRAKTIVNĚ JEN ZVENKU. JE TO TVRDÁ A NELÍTOSTNÁ PROFESE." Estébák přinesl manželce růži

Foto: Na Slovensku platí Polák za režiséřskou špičku. Na fotografii s hereckým esem Martinem Hubou.

Foto: Estébák mu vlezl do bytu a snažil se pouštět hrůzu, ale nepochodil.

Foto: Ivan Kahún (1), Profimedia.cz (2), Česká televize (2), Bontonfilm (1), Shutterstock (1); repro: Youtube.com / TA3 / Portrét Romana Poláka (2)

Foto: E V Česku se objevil také ve výborně hodnoceném seriálu Rédl.

Foto: Jeho postava v seriálu Volha jménem Karások je dokonale odporný normalizační kádr.

Foto: I Herec a režisér je otcem pěti dcer mezi třiačtyřiceti ži é j ě i d i ř i č ř i i a třemi lety.

Foto: Dcera Rebeka je také respektovanou herečkou, letos se objeví například ve filmu Nikdo mě nemá rád. K

Slovenský režisér a herec Roman Polák (65) na sebe nedávno upozornil v seriálu České televize Volha, kde bravurně ztvárnil vedoucího vozového parku Karáska. Jak se Polákovi hrály opilecké scény a co si o době normalizace myslí?

Co říkáte na téma seriálu Volha?

Téma normalizace je velmi potřebné. Mnoho lidí si bohužel idealizuje toto období okupace Československa ruskou armádou. Byl to čas pokrytectví, čas kompromisů s vlastním svědomím, čas udávání a čas vraždění nevinných lidí, kteří chtěli odejít ze světa obklíčeného ostnatým drátem.

Co se vám vybaví pod pojmem normalizační socialistické Československo?

Život v totalitním režimu. Člověk nemohl říct to, co si opravdu myslel. Lhaní bylo součástí normálního života. Nepřeji to zažít nejen svým dětem, ale ani žádnému mladému člověku. Samozřejmě existuje stařecký vzpomínkový sentiment bývalých komunistů, milicionářů, udavačů. Rozdávají ho plnými hrstmi svým potomkům. Je to falešný a nebezpečný obraz o tom, v čem jsme skutečně žili.

Bylo podle vás na době normalizace něco pozitivního?

Jediné pozitivní bylo, že jsem tehdy studoval na gym-

náziu a na VŠMU divadelní režii a začal jsem pracovat v profesionálních divadlech. Žil jsem v divadelní bublině, kde byla relativní svoboda, pokud jsme se nepokoušeli dělat zakázaného autora. Inscenoval jsem hry o pesimismu, beznaději, krutosti, ale i o touze po smysluplném a lidském životě. Měl jsem pocit, že jsem v opozici vůči falešnému optimismu komunistické doby.

Jak byste charakterizoval svoji postavu vedoucího Karáska v seriálu Volha?

Rád hraji postavy komunistů, estébáků a všech těch primitivních přísluhovačů režimu. Snažím se jim dát na jedné straně lidský rozměr a na druhé straně nenápadně zdůraznit jejich přirozenou omezenost. Snažím se je nehrát jako prvoplánově odečitatelné typy, ale jako lidi trpící ve svém úzkém intervalu pochybného vnímání světa. Karások je prototyp takového člověka. Je to tragikomická kreatura.

Karások byl často opilý. Jak se vám hrála opilost? Měl jste na to nějakou metodu?

Na Slovensku platí Polák za režisérskou špičku. Na fotografii s hereckým esem Martinem Hubou.

ROZHOVOR S HVĚZDOU RYTMUS živo

„ŽIVOT HERCE VYPADÁ ATRAKTIVNĚ JEN ZVENKU. JE TO TVRDÁ A NELÍTOSTNÁ PROFESE.“

Estébák mu vlezl do bytu a snažil se pouštět hrůzu, ale nepochodil.

Roman Polák:

Rád hraju

komunisty a estébáky

Opilost se mi hraje naprosto přirozeně. Mám dostatek zkušeností. Samozřejmě když jsem hrál opilého Karáska, byl jsem střízlivý.

Jaký je váš vztah k alkoholu?
Ambivalentní. Je to přítel, je to i nepřítel, je to ten, koho se snažím jistý čas ignorovat. Ale je to také démon, který dokáže člověka rozložit a zničit.

Velice zdařile jste dokázal zahrát »velkou« informaci na malém prostoru. Nezkoušel jste i reklamu?
Ne.

Moc často se jako herec v seriálech a filmech neobjevujete. Jste vybíravý, nebo zkrátka jen dáváte přednost režii?
Herectví přišlo do mého života nenápadně, neohlášeně, jen jako jistý paradox mého života. Čtyřicet let pracuji s herci jako režisér. Někdy jim přede-

hrávám, abych zkrátíl proces od režijních impulzů ke konečnému tvaru herecké postavy. Herci se mému herectví s chutí smějí. Pamětníci tvrdí, že se mi nejlépe podařilo předehrávat Shakespearovu Julii před třiceti lety ve Slovenském národním divadle. Něha a láska se ze mě valily jako vodopád! Tak nějak jsem se stal příležitostným hercem. Poměrně dost hodně režírui, tuto sezonu to bude pět režii. Pokud mám čas, rád přijmu nějaké malé postavy. Je to příjemná změna.

Čím to, že skoro nehrajete ve slovenských seriálech, ale spíše v českých? Rédl, Případy 1. oddělení, Volha...

Hraji ve slovensko-maďarském filmu Moc režiséra Mátyáse Priklera, teď budu mít jednodenní epizodku ve filmu Válka policistů režiséra Biermana a hrál jsem i v dalších filmech epizodní postavičky. Teď mě

Hvězda seriálu Volha má pět dcer a o víc než třicet let mladší manželku

oslovila jedna slovenská soukromá televize, zřejmě na základě českých projektů, abych hrál postavu psychopata v seriálu. Ještě uvidím, jestli se dohodneme. Ano, Česká televize mě objevila a zviditelnila. Na počátku byl Honza Hřebejk a jeho Rédl.

Obdržel jste někdy předvolání od Státní bezpečnosti? Byla vám, stejně jako Standovi Pekárkovi, nabídnuta spolupráce?

Přímá spolupráce mi nebyla nabídnuta. Ale v roce 1988 mě navštívil doma v bytě estébák. Pozval jsem ho do oby-

vacího pokoje, a když jsem zavřel dveře, agresivně na mě vykřikl: „Co jsi to udělal v Banské Bystrici?! Ty jsi autem zabíj člověka!“ Poprosil jsem ho, aby mi netykal, a upozornil jsem ho, že auto nevlastním a při svých příjmech ho nebudu vlastnit příštích deset let. A v Banské Bystrici jsem byl naposledy před dvěma lety. Ten pán se v okamžiku proměnil v milého, laskavého človíčka, který se mě začal ptát, jak se mi pracuje v oblasti divadla. V té době přišla na ministerstvo kultury SR nabíd-

Foto: Nan Kahan (1), Profimedia.cz (2), Česká televize (2), Bontonfilm (1), Shutterstock (1); repro: Youtube.com / TA3 / Portrét Romana Poláka (2)

◀ V Česku se objevil také ve výborně hodnoceném seriálu Rédl.

stické strany pověřený »odborník«, aby zjistil, zda není inscenace politicky závadná. Byly to zvláštní diskuse... Sem tam se mu něco nelíbilo, tak jsme to trochu změnili. Ale to podstatné se jim nepodařilo změnit. Kritický duch inscenací. To, co bylo skryto v metaforách a narážkách a čemuž diváci velmi dobře rozuměli.

V Portrétu Romana Poláka, který před šesti lety odvysílala Televize TA3, jste přiznal, že jste býval jako režisér nelitostný a agresivní a že se herečky na vašich zkouškách často rozplakaly. Proč jste se tak choval a už jste klidnější?
Jako dorostenec jsem běhal

možřejmě nevydrželi. Naštěstí tyto experimenty netrvaly dlouho. A postupně jsem se dopracoval k poznání, že nejlepší metoda tvorby je, pokud jsou herci pro režiséra partneři a všichni společně vytvářejí inscenaci, která je jejich společnou výpovědí. Ano, myslím, že jsem se už uklidnil.

Byl jste ředitelem Slovenského národního divadla. Jak k tomu došlo? A proč poprvé jen dva roky?

Ředitelem činohry SND jsem byl dva roky a pak dalších pět. Dohromady sedm. Ty první dva roky nebyly šťastné. Odešel jsem dobrovolně z divadla, protože jsem nebyl schopen akceptovat koncepci generální ředitelky. Těch dalších pět let považuji za období, které bylo smysluplné. Věřím, že jsem dal SND impulz, který z něho v těch letech vytvořil relevantní kulturní instituci. Odešel jsem z funkce, když jsem naplnil svůj program, dobrovolně.

Byl jste přísný šéf?
Asi ano.

Chodili za vámi herečtí kolegové kamarádi, abyste jim dal velkou roli? Vyhodil jste během svého ředitelování nějaké herce?

Žádní kamarádi ke mně nechodili, protože věděli, že by to bylo zbytečné. Ano, pár her-

Jeho postava v seriálu Volha jménem Karások je dokonale odporný normalizační kádr.

ka od americké organizace ITI – International Theatre Institute, že zaplatí dvoutýdenní studijní pobyt v amerických divadlech mladému divadelníkovi z Československa. Podmínkou americké strany bylo, aby ten člověk nebyl komunistou, aby nepracoval v hlavním městě a aby to byl perspektivní divadelník. Ministerstvo doporučilo mě, a tak jsem začal komunikovat s americkou ambasádou v Praze. Estébáci to samozřejmě zachytili a nasadili na mě svého člověka. Ještě se párkrát objevil v mém bytě, ale nebyl jsem tehdy doma. Terorizoval moji manželku, že chce emigrovat. Po sametové revoluci ještě jednou přišel a donesl manželce růží s tím, ať mu odpustí, vždyť to byla jen jeho práce.

Donášel na vás někdo? Zklamal někdo vaši důvěru, když jste se třeba až po revoluci dozvěděl, že byl na druhé straně barikády?

Nezkoumal jsem Cibulkovy seznamy. Dozvěděl jsem se samozřejmě o tom, že mnozí lidé, kteří mi byli blízcí, spolupracovali s StB. Za každým z těch lidí byla individuální osobní lidská tragédie. V totalitním režimu je to přirozené, najít slabost v člověku a zneužít ho.

Jak se vám dařilo klíčkovat mezi cenzurou a tvůrčí svobodou? Musel jste za minulého režimu dělat hodně kompromisů?

Před každou premiérou přišel z městského výboru komuni-

Estébák přinesl manželce růži

400 metrů překážek. Byl jsem třetí na Slovensku a šestý v Československu. Můj trenér mi dával jednou začas k. o. trénink. Dvě stě metrů sprintu, dvě stě metrů vyklusání a znovu sprint a vyklusání... Trénink trval až do mého úplného vysílení.

Po takovém tréninku jsem skončil na hranici vědomí a nevědomí. Dopotácel jsem se do sprchy, smyl ze sebe pot a kráčel jsem z tréninku ve stavu nirvány. Nekráčel jsem, měl jsem pocit, že levituji. V počátečních letech režie jsem se snažil herce dostat do podobného stavu. Opakoval jsem výstup desetkrát, dvacetkrát, třicetkrát. Aby herci ve stavu totální únavy hráli pouze ty podstatné významy textů. Někteří to sa-

ců jsem propustil.

Jedna z vašich dcer, Rebeka, se věnuje herectví. Jak jste přijal její rozhodnutí stát se herečkou? Nerozmlouval jste jí to?

Nebyl jsem nadšený, ale bylo to její rozhodnutí. Život herce vypadá atraktivně jen zvenku. Je to tvrdá a nelitostná profese. Herec pracuje s vlastní psychikou. A to je náročná práce.

Na Letních shakespearovských slavnostech jste ji režíroval ve hře Kupec benátský. Jaké to je, pracovat se svou dcerou? Byl jste na ni přísný? Se svou dcerou pracují stejně jako s jinými herci. Nemůžete si vzpomenout na to, že by tam byl někdy jiný rozměr.

Jste otcem čtyř dcer, z toho dvou ještě školou povinných. Jaký jste otec? Dokážete si

▲ V mládí byl Roman Polák talentovaným atletem, zkušenosti z tréninku dokonce zkoušel přenést i do režiování.

na ně i přes plný diář udělat čas?

Jsem otec pěti dcer. Nejstarší je třiačtyřicet let a nejmladší má tři roky. Všechny své dcery miluji. Ale určitě jsem jim nedal to, co by si zasloužily. Více ča-

su, který bych trávil s nimi. Ale čas se nedá vrátit.

Jste ženatý, a pokud ano, co dělá vaše partnerka?

Ano, jsem ženatý. Mám manželku, která je o více než třicet let mladší. Vystudovala na univerzitě estetiku a pracuje v marketingu SND.

Jak se těšíte na roli dědečka?

Už jím jsem. Dcera Rebeka má čtyřletého syna a roční dceru. Je to příjemný pocit, když si hraje na písku moje dcera Olivia spolu s o rok starším synovcem Maxem a s o dva roky mladší neteří Lotou.

Všimla jsem si, že jste si založil Instagram. Jste člověk, který se snaží jít s dobou? Jsou vám moderní technologie a sociální sítě blízké?

Chtěl jsem si vyzkoušet to pokušení... Ale beru to s nadhledem. Nefotím se u každého rohu ani neobtěžuji svými fotkami ty, které jsem si odklikl jako své přátele. Mám raději skutečný kontakt s lidmi.

Rýsuje se u vás další spolupráce s Českou televizí nebo máte před sebou konkrétní plány na režii či hraní v České republice?

▲ Herec a režisér je otcem pěti dcer mezi třiačtyřiceti a třemi lety.

Dcera Rebeka je také respektovanou herečkou, letos se objeví například ve filmu Nikdo mě nemá rád. ▼

Právě teď režíruju v Moravskoslezském národním divadle v Ostravě Shakespearovu hru Marná lásky snaha. Nabídky na hraní v České televizi momentálně nemám.

■ *Jana Vavřínová*

« zpět na začátek